

Een winkel-wandelpromenade door Voorburg

Wat ik ga voorlezen is geen verhaal dat zal uitblinken in euphuïsme, nochtans is het ook geen sprookje van Moeder de Gans. Maar na Randy's reis door Dordrecht en Riens wandeling door zijn kamer is het nu de beurt aan mij om jullie bekend te laten worden met Voorburg. De zandwallen, Forum Hadriani en het kanaal van Corbulo laat ik maar links liggen. We gaan gewoon een wandeling maken, te beginnen bij mijn niet-aanwezige tuinhek.

Gaan we daar naar links, dan komen we al snel bij een kruispunt, waar elke schooldag klaar-overs klaarstaan om de basisschoolkinderen veilig te laten oversteken. Dat er dicht in de buurt een school is, is ook zichtbaar aan de geel-roodgestreepte palen langs de weg. Vanaf dat kruispunt moeten we rechts afslaan en dan komen we in het Oosteinde. Al snel is aan de linkerkant de Sint-Martinuskerk zichtbaar, waar nog elke zondag de hulp van de Moeder Gods wordt gevraagd om Satan, de vader van de leugen, te overwinnen. Het is een mooi gebouw in neogotische stijl met rozetvensters. Het Oosteinde is een lommerrijke straat met bosschages, beuken, lindebomen en her en der een ginkgo. Tegenover deze Japanse waaierboom is het wijk- en dienstencentrum, waar ook lange tijd de nso van Floris was gehuisvest.

Verderop is een fraai gebouw met een achttiende-eeuws schilddak. Een deel van dit gebouw werd door prinses Marianne als oranjerie gebruikt. Prinses Marianne was de dochter van koning Willem I en Wilhelmina van Pruisen. Of zij een enfant gâté was weet ik niet, maar voor haar familie was ze beslist een enfant terrible. In Voorburg deed ze echter veel goede werken voor de armen. Haar huwelijk met prins Albert was niet van lange duur en ze ging er vervolgens met de koetsier vandoor. Bij haar terugkeer in Nederland werd ze ook niet bepaald als enfant prodigue ingehaald.

Weer wat verder ligt het gebouwtje waar de lokale harmonie, Forum Hadriani, repeteert. Regelmatig is er vrolijk retteketet sjing-boem te horen als ik langs het gebouwtje loop. Daarna rijst aan de linkerkant het statige Vreugd en Rust op, het geboortehuis van de negentiende-eeuwse politicus Groen van Prinsterer, die als highbrow bekendstond. Momenteel is het een hotel-restaurant. Aan de overzijde van de straat is de dependance van het hotel zichtbaar, een koepelvormig gebouwtje, dat nu ook als restaurant dienstdoet. Ook voor feestelijke borrels of een high-end high tea kan men er terecht.

Beide gebouwen liggen in een zichtas, die doorloopt tot Huis ten Bosch – de woonst van onze Willem-Alexander en Máxima. Het is gelukt deze 3 kilometer lange strook groen te houden, zij het dat hij doorsneden wordt door enkele drukke wegen. Het zicht wordt echter niet dáárdor belemmerd, maar wel door de bomen en struiken, die voor een groot deel ongehinderd konden groeien in de laatste eeuwen. Er staan prachtige exemplaren tussen, waarvan sommige begroeid zijn met grote tonderzwammen.

Op zaterdag wordt er op het eerste deel van het Oosteinde markt gehouden. Het is er een gezellige boel. Er zijn meer oude besjes met rollators dan jongeren, maar hun “watskeburt” klinkt vrolijk, en deze laatsten halen er graag een stroopwafel of Vietnamese loempia. Verder zijn er uiteraard de gebruikelijke kraampjes, voor bloemen, kaas en groente, beddengoed en elektronica, reformartikelen en vis. De boodschappentassen zitten vaak vol met Opperdoezer ronden, bleu d’Auvergne, topinamboers en scharretong. Om de boel op te vrolijken steekt er dan een diepblauwe agapanthus uit de tas. Ook een dekbed met soepele tijk is verkrijgbaar. Mij zul je niet vaak zien met potten chlorenchymtabletten of chlorella, maar misschien moet ik het gewoon eens proberen.

Vlak voor het Oosteinde overgaat in de Herenstraat, de vroegere heirbaan, staat op een hoek weer een statige kleine villa. In 1853 werd hierin door koningin Sophia misschien wel de allereerste bewaarschool in Nederland geopend. Momenteel is er een psychotherapiepraktijk gehuisvest met een grote groep hulpverleners. Helaas hanteren zij nogal wat exclusiecriteria, waaronder meerdere onder de DSM-5 vallende stoornissen. In de Herenstraat zelf staan werkelijk juweeltjes van gebouwen! Gebouwen in empirestijl, winkels met art-nouveauversiering, gevels met hielojieven en jugendstilvensters met roede-indeling. Een van mijn lievelingsgevels lijkt zelfs pilasters met cannelures en abaci op echinussen te hebben. Een acroterion heb ik nog niet gezien, maar je kunt ook niet alles hebben, en een prachtig geison en nog een cimaas maken dat ruim goed.

Tussen al dit fraais is er ineens een jaren 70-mormel van een gebouw. Het is het “nieuwe” stadhuis. Het prachtige oude stadhuis, Swaensteyn, wordt vooral nog voor ceremoniële zaken gebruikt. Regelmatig staat er een groep feestelijk uitgedoste mensen te wachten op het verschijnen van bruid en bruidegom. Maar ook de goedheiligman en niet meer zwarte Piet worden hier welkom geheten als zij in november het land inkomen. In een zijstraatje aan de rechterkant is een kledingwinkel van de Miss Tiqueketen te vinden. Best leuke kleding, maar naar mijn mening is er niets mystisch aan.

Vervolgens is daar de Oude Kerk. Deze kerk begon in 1200 met een kleine kerkzaal en is geleidelijk groter geworden. De toren dateert uit het einde van de dertiende eeuw en bestaat uit een twintig meter hoge vierkante onderbouw die wordt bekroond met een achtkantige spits, die eveneens twintig meter meet. Bijzonder is, dat deze spits geheel opgemetseld is, al is dat van buiten niet te zien vanwege de laatzestiende-eeuwse leien bekleding. In de toren is een carillon, dat zeer regelmatig bespeeld wordt. Om de continuïteit van het bespelen te kunnen waarborgen, is financiële steun van veel serviceclubs, waaronder mijn oude Rotaryclub, nodig. De fraaie versieringen in de kerk overleefden de Beeldenstorm helaas niet. Het gebouw zelf bleef bestaan. Maria wordt niet meer als Moeder van de Goede Raad aanbeden, want de kerk hoort sinds 2004 bij de PKN. De eerdergenoemde prinses Marianne schonk de kerk een erg mooi orgel, dat gelukkig nog steeds bespeeld wordt. Om de kerk is een grasstrook van enkele meters, waar in de zomer vaak schapen grazen. Het zijn waarschijnlijk texelaars, maar zeker weten doe ik het niet, ik ben tenslotte geen schapoloog.

Uiteraard kan ook in een oud winkelstraatje geen smart- of dumbphonewinkel ontbreken. Het lukte de vriendelijke medewerker daar echter niet om mijn apparaat weer aan de praat te krijgen. Weer ietsje verder is het House of Bellona. Bellona was weliswaar een Romeinse godin van de oorlog, maar de salon richt zich op het uiterlijke schoon. Gehighlight haar is nog het gewoonste waarmee je daar de deur uitgaat. Drumschool Voorburg, aan de overkant van de straat, heeft een klein, maar diep doorlopend pand. Daar komen enthousiaste jongetjes naar buiten met rode wangen en gloeiende oren na een uurtje rammen op hun snaredrum en aanslaan van hun hihat.

Voor mensen met gewrichtsklachten is er in een zijstraatje ook een chiropraxiepraktijk met als naam "De Ruggesteun". Zal ik de eigenaar hier eens op aanspreken en dan meteen erbij zeggen dat hij ook chiropraxie verkeerd gespeld heeft? Of is dat wel érg betuttelend? Het gaat er uiteindelijk om dat hij mensen met facet- en spondylartrose van hun pijn afhelpt en niet dat hij perfect kan spellen.

In een zijstraatje van dat zijstraatje vinden we vervolgens een klein speeltuintje met een duikelstang en een wipwap. Eettentjes, restaurants, koffiebars en cafés kunnen natuurlijk ook niet ontbreken in een straat als deze. En nee, ik ga jullie nu niet beledigen door te vragen hoe je cappuccino spelt. Ook een chocolatier doet er goede zaken. Een winkel die marrons glacés heeft, heb ik er echter nog niet gevonden.

Als we op weg naar huis toch even een omweggetje door het park maken, zien we daar ook een kleine kinderboerderij met onder andere schattige bambi's. In de sloot zwemmen nijl- en canadaganzen, maar of er ook elritsen in het water aanwezig zijn, is niet goed zichtbaar, en voor guppy's is het water te koud. Wel zichtbaar is de schade door de paardenkastanjemineermot, maar de natuurlijke vijand van deze mot heeft zijn weg naar ons land gevonden, en de kastanjes zien er weer beter uit dan 15 jaar geleden.

Tja, dan lopen we nog even door en zijn we weer bij mijn huis.

Hopelijk heb ik jullie nieuwsgierig gemaakt naar mijn woonplaats en zullen we het volgende dictee in Voorburg afronden met een wandeling door het dorp.